

HEDIN, ADOLF

Den östeuropeiska frågan.

A. Samson

1876

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

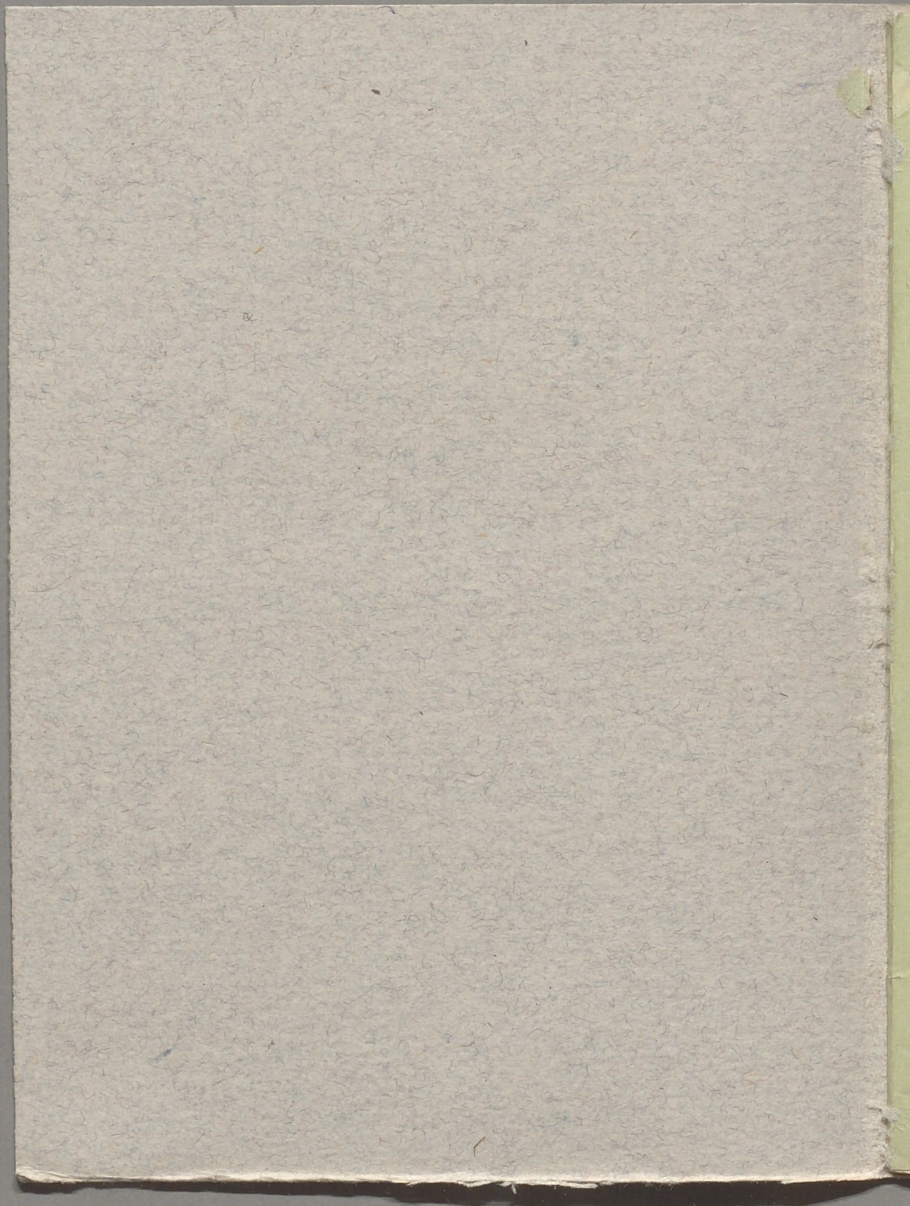
Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

WITTING, A. V. M.

Witt. Co.
(Bn)
0

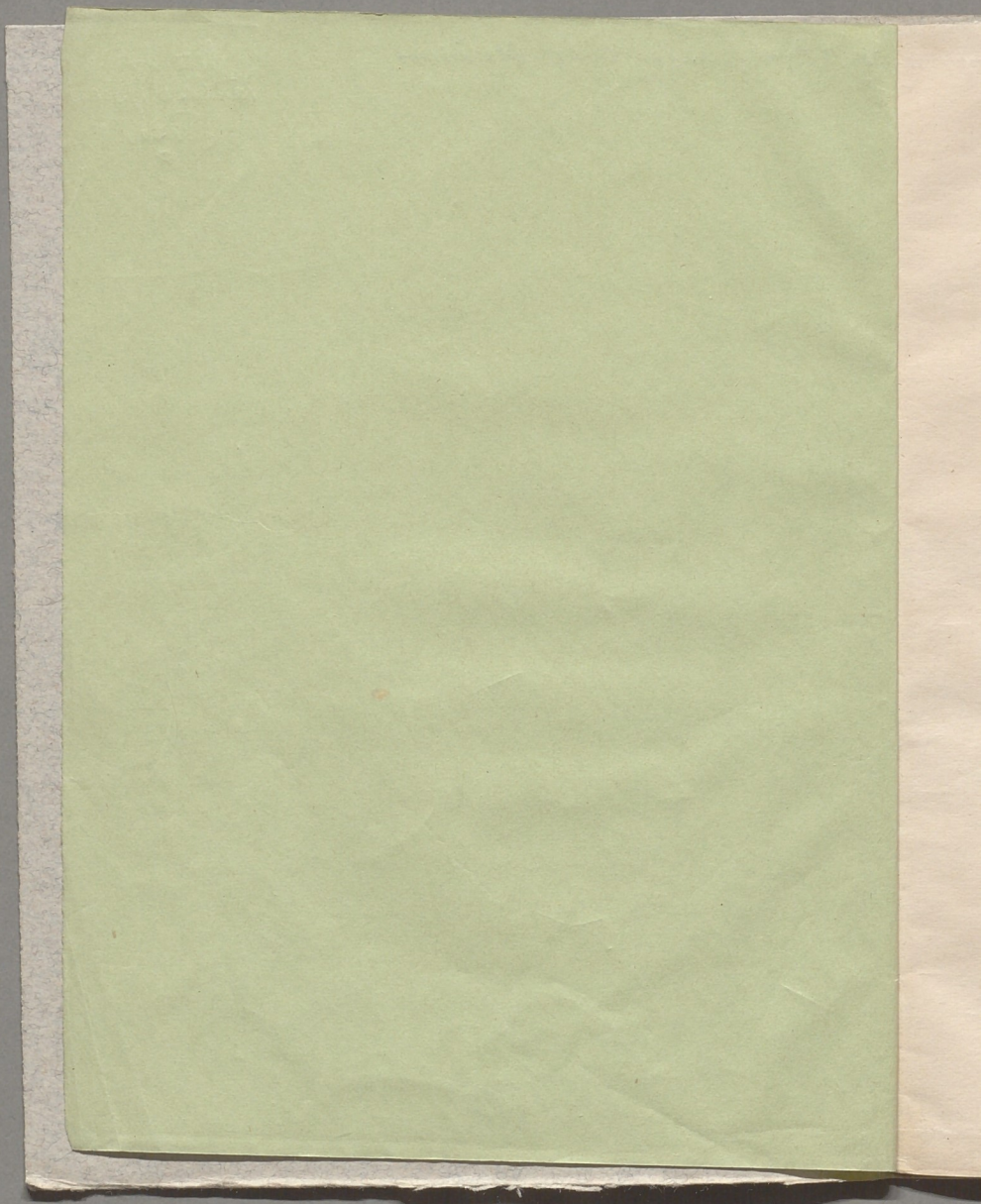
Print
1845

WITTING, Antea Victor Maximus

1142
10/10/1845
10

1845

Polstjeran.

En samling af

Ungdoms-Fantasier i Diktens Lunder.

af

V. W. G.

Ljus kan jag ej tiden ge:
O! min *kunskap* är så ringa.
Men min *känsla* kan väl bringa
Något godt kanske.

I. TOLLIN.

Lund,

tryckt uti Berlingska Boktryckeriet,

1845.

Postverket.

En samling af

Ungdoms-Fantasier i Diktens Lunder

af

V. W. G.

Læs kan jeg ej tiden se:
O! min Aarsind er så ringe.
Men min Aarsind kan vel fejle,
Næret godt kanse.
I. Torvald.

Andet

trykt ved Berlingske Bogtrykkeri.

1848.

S

Hän vill att ni skall lifva njuta
Med ro i edra lifvets stund
Och så ni lifvets möder njuta
Lugn somna in er sista stund
Så länge som äfver stundens roder
Vi Svenska tro lifvets stund
Ty i vår kung vi ha en broder
som

Till Svenska Folket:

Statt upp J Svea Landsens söner
Och hör en trogen broders råd,
Sänd till Gud tacksamhetens böner,
Ty ni har röjt hans milda nåd,
Då han uti den dödes ställe
En värdig son på thronen satt,
Ty under Oscars spira sälle
Vi lefva skall till lifvets natt.

Ty han förstår att kronan bära
Med klokhet i sitt höga kall,
Till sin: och Svenska Folkets ära,
Hvars kärlek snart han vinna skall:
Ty Svenska Folk ni kan ej ana
O huru varmt hans hjerta slår
För er: och eder gamla Fana,
Som mächtig genom verlden går.

Han vill, att ni skall friden njuta,
 Med ro i edra tysta tjäll.
 Och då ni lifvets mödor sluta,
 Lugnt somna in er sista qväll.
 Så länge *han* styr statens roder
 Vi Svenskar äro lyckliga;
 Ty i vår Kung vi ha en broder,
 Som älskar oss så kärliga. **2. HITT**

Men skulle någon störa friden,
 Så bröder tagen till ert svärd,
 Med Osear då vi dra i striden,
 Och visa än den stolta värld,
 Att våra faders kända krafter,
 Och uti strider djerfva mod,
 Ej ve knadt utaf söderns safter,
 Än fins i deras söners blod. **IV**

Ty han följde oss i sista kriget,
 Med klockan i sitt höga kall,
 Till ära och svenska folkets ära,
 Livens kärlek snart han rönt skall.
 Ty svenska folk ni kan ej ana
 O huru värmt hans hjerta är,
 För er; och eder gamla fana,
 Som mägtigt genom världen går.

4
Och sänd till honom en hjertlig bön.
Af barnen han gerna den höra vill;
Ty den är okonstlad och englaskön,
Och barnen de höra Guds rike till.
Lördags Afton.

Ack mitt barn, hör Du de herrliga ljud,
Som klinga i rymden så ljufvligt? Ack,
Det är en uppmaning från Herran Gud,
Att utaf Ditt hjerta bedja ett tack
Och sända till honom en hjertlig bön.
Af barnen han gerna den höra vill;
Ty den är okonstlad och englaskön,
Och barnen de höra Guds rike till.

Ack, Moder, hyar finns då den gode Gud,
Som Du så ofta ontalar för oss,
Då Du uttyder Hans heliga bud?
Jo ser Du, mitt barn, de tindrande bloss,
Som lysa deruppe i rymden blå?
Derofvan bor Han er himmelske vän,
Som lofyat att taga de barnen små,
Och lägga dem hos sig i himmelen.

Men hvarför, o Moder syntes en tår,
 Så sakta nedtrilla uppå Din hand?
 Jag ser hur Din blick åt himmelen står.
 Du spejar visst efter det bättre land,
 Der, som du säger min Pappa är säll;
 Ty han bland Englar i Himmelen bor.
 Gråt ej o Mamma, din Jenny är snäll
 Och håller af dig o älskade mor!

Ack mitt barn kom i min öppnade famn
 Och hvil a en stund vid din mammas bröst;
 Kanske hon snart hunnit den lugna hamn,
 Der hvarest höres ej jemmerens röst;
 Ty inom den evige Gudens börg,
 Som ligger ofvan om stjernorna blå,
 Dit kommer aldrig bekymmer och sorg;
 Ty Englarne fläktu qualen derfrå.

Älskade Moder, o säg icke så
 (Jenny hon smekte nu moderens kind).
 Ifrån din Jenny du får icke gå,
 Ej än får du sköflas af dödens vind,
 Hvem skall väl gifva din Jenny då bröd,
 O! Hvem skall väl tala om Gud för mig,
 Och hvem skall väl blifva min ungdoms stöd,
 Om Herren den Högste kallade dig?

Förvånade Modern på henne lyss,
 Samt sänkte mot henne sin blick så blid
 Och tryckte på pannan en eldig kyss
 I anletet stråla'd en himmelsk frid.
 Älskade Jenny! din mor skall ej dö
 Och lemna dig ensam åt sorgen quar,
 I hjertat, hvem utspredd väl dygdens frö?
 Sedan du mistat båd moder och far.

Himlen är beröfven klar,
 Borta i skogen
 Sjunga en löfandes par,
 Fjätur svälta
 Och upp sig sjörans blå,
 Dess då blåta
 Vid lysen utal de små.
 Håckarne rina
 Tyta i ångans fram,
 Tankarne stanna
 Ligt en uppståndt dam.
 Trastarne sjunga
 Vid bäcken i trädens fram,
 Håttarne gunga
 Emot den älskade hamn.

3

Öfversättningar af den gamla
Sannheten för den gamla
Och nyare af gamla en eldg
I antalet af gamla en eldg
Ålskade följ! du som skall
Och denna är denna
I hertigens dyra sipporna
Sedan du varit i skogen

Skördetiden.

Såden är mogen,
Himlen är herrligen klar.
Borta i skogen—
Sjunga än foglarnes par.

Fjärilar sväfva
Ned uppå sipporna blå.
Dessa då bäfva
Vid kyssen utaf de små.

Bäckarne rinna
Tysta i ångarne fram.
Tankarne svinna
Likt ett uppstigande dam.

Trastarne sjunga
Vid bäcken i trädens famn.
Båtarne gunga
Emot den önskade hamn.

Glada i hogen
 Hoppa de lammerna små.
 Lilligt i vågen
 Fiskarne skimrande gå.

Vinden knappt fläktar
 Lugn är den herrliga qväll.
 Blommornas nektar
 Göra min känsla så säll.

Skördmännen sjunga
 Och slå den gulnade säd.
 Flickorna unga
 Dansa vid lummiga träd.

Vid fyllda Glasen!

Kom drick en skål för kungen,
Vid fyllda glasens klang,
Om honom bröder sjungen:
Med aktning för hans rang,
Och låt oss sedan dricka,
En skål med fyllda glas,
För våran kära flicka:
Slå glasen uti kras.

Men om vi skola vandra
Till stridens ystra lek,
Så lofva vi hvarandra;
Att icke blifva vek.
Men släss, som tappra bröder,
Som om vi vore här,
Vid drufvan ifrån söder.
Vi det högtidligt svär.

Det går en gammal sägen,
 Inom vår glada värld,
 Att köra Ryss ur vägen,
 Med våra dragna svärd,
 Ack han skall nog få pröfva,
 Hvad vi kan duga till,
 Samt inom kort behöfva,
 Att vara tyst och still.

Då vända vi tillbaka
 Till hemmet segerkrönt,
 Hem till vår äkta maka,
 Som ej vår kärlek rönt.
 Ej vetande vårt öde
 Uti den skarpa strid,
 Hon trodde oss väl döde,
 Men vi kom hem med frid.

Men har hon nu en annan,
 Så Bröder, låt oss då,
 Straxt knäcka den för pannan,
 Och till en annan gå.
 Ty Flickor finnas många,
 Som önska sig en vän
 Och med all möjlig ånga,
 Blott vill förtjusa den.

Ty drufvans blod skall flöda,
 Liksom en vestanvind,
 Och Rosenblommor glöda,
 På våran gråa kind.
 Samt sen vid glasét sjungen,
 Och drick en vivatskål,
 För vår den tappre kungen,
 Som älskar intet prål.

Festen.

(Samtal emellan A. och B.)

A.

"Hvad väsen det är

"Af kärror som knirra, Gardister, som svär,

"Men säg hvad betyder,

"Min bror att man pryder,

"Vår så stolta och kungliga borg,

"Har man re'n aflagt Konungens sorg?

B.

"Nej, kära min bror

"Ty fastän jag tagit från hatten mitt flor,

"Så finnes Löjnanter,

"Och Officianter,

"Som är tvungna att ha flor om arm,

"Att ej Pöbeln skall göra allarm.

"Men hvarför vi stå
 "På gatan och tala, kom låtom oss gå
 "Till Malmens att svala
 "Vår strupa, och tala
 "Hur man pryder och sirar vårt slott,
 "Som du anser att vara ett brott.

A.

"Topp broder och vän:
 "Jag följer dig genast till Malmens igen,
 "Att svalka min strupa
 "Ock Eldvatten supa,
 "Hes den blifvet här härute nu,
 "Fastän jag var der sist klockan sju.
 "Och tog mig en bask,
 "Samt derpå två klara att tjena, som läsk.
 "Och varma upp kroppen,
 "Med den lilla droppen.
 "Men nu känner jag kroppen tar mer,
 "Bror! kom låtom oss skynda dit ner.

B.

"Vill Jungfrun slå i
 "Två stupar, så starka hvardera, som tri
 "Kom broder och pimpla

"Väl äro de simpla.

"Men de kosta dock också vårt gull,

"Och så blir der på näsan godt hull.

"Skål broder, och skål

"För Jungfrun, som blandar den rykande bål,

"Bror drick utur glaset

"Till skål för kalaset,

"Som man påstår på slottet skall bli,

"Men nu åter må Jungfrun slå i.

A.

"Söta Jungfru min,

"Nu måste det blifva Constantia vin,

"Ty Jungfrun skall veta,

"Att vi få nog leta

"Innan vi se den dagen igen,

"Som snart stundar, men slå i min vän.

B.

"Det var sant min själ

"Jo slottet man pryder och ej utan skål,

"Ty kungen skall krönas,

"Och *många* belönas,

"Derför broder är sirandet nu.

"Slå i Jungfru an snapsarne tu.

Sång till Sveriges, Norriges och Dan-
marks Ynglingar.

Var helsad du Nordens tredubbla ynglingaskara,
"Som kommande tiders gyllene hopp"
Evigst må Frihetens Lager omkransa din panna,
Låt den ej störtas i tidernas längd
Må ingen tanke uppflamma i Ynglinga själen,
Som kan sprida splitets gnagande frö.
Nu Nordens Ynglingar förnye helga förbundet,
Som stiftades af en manfaster mö.
Med jublande Ynglingasång mottaga ni brödrän,
Som komma från Hinsidan Ejasund.
Och uti deras för friheten klappande hjertan
Få ni gensvar på er eldiga sång,
Med hjertliga handtag trofasta bröderna bjuda
Hvarann att tömma den iskänkta skål,

För att befästa det vänliga ordet välkommen,
 Som ljuder från er ungdomliga läppar,
 Med friborna känslor taga de ifyllda glaset
 Till Frihetens ära tömmes dess must.
 De vänfasta männer från Svea, Nore och Dana
 Dricka den eviga vänskapens skål,
 Ty Friheten klappar i männens eldiga hjertan
 Ända från Nores snöiga Nordeap,
 Och från Lapplands ljungbebrämde ödsliga hedar,
 Från Island: Eviga vinterns hemland
 Ända ned till Sundets herrliga odlade trakter
 Ända till det herrliga Danas strand,
 Som svalkas af Bältens brusande skummande vågor
 Långt upp i bergiga Dalarnes bygd,
 Der hvarest Elfvorna dansa i månljusa natten,
 Hvarest fins en Landtmans fredliga tjäll,
 Slår endast hjertat upplifvadt af Frihetens känslor,
 Fritt är den Nordiske Ynglingens tal,
 Ingen slafvisk rädsla mattar hans lågande blickar,
 Aldrig han böjer sin nacke, som slaf,
 Ty redan är tagit ett steg på frihetens bana,
 Intet skall släcka hans lifliga hopp
 Att se frihetens hvita lagerkransade fana
 Svaja på hans kära Fädernejord,
 Lifligt fantasi'n framställer de lyckliga tider,
 Som genom brödernas helga förbund

Måste uppkomma i den höga sagrika Norden
 När friheten endast är folkets lif.

Hell dig Margaretha nordens trekrönta drottning,

Ur hvars själ utgick den snillrika plan,
 "Till ett enda" förena de Nordiska riken
 Och grundlägga så en trotsande makt.

Lik Alexander i styrka utförde du verket
 Men skördade ej den herrliga frukt,

Som utaf hjertat den själstarka qvinnan dock önskat
 Ty fienden utsådde splitets frö.

Ty liksom den dolda masken tar blomstrände liljan,
 Till dess utmättad späda stängeln bryts,

Så ramlade verket snart ned i höga ruiner
 Störtadt af splitets förstörande gift.

O! att det finnes bland eder en ann Margaretha
 Långe vi skulle ej dröja, o Nej,

Att med glädtigt hjerta besluta helga förbundet
 Och resa frihetens sköna banér,

Som evigt skall svaja uti den urgamla Norden
 Och gjuta i folkets gästfriä själ,

Den ljufliga sällhet vänskapen, känslan ingifver.
 Men säkert är du ej fjerran, du dag,

Som skall sprida frihetens första heliga känsla
 I Scandiens söners härdade bröst.

Och många finnas, som vänta med öppnade armar
 Att uti sitt hem mottaga den gäst,
 Som kan säga: "Beslutadt är nu Vänskapsförbundet,
 Och frihetens lager pryder hvar kind."

Heliga dag: evigt du skall i häfderna lysa
 Lik norrskenet i vår mystiska nord,
 Evigt den dagen skall lefva i brödernas hjertan,
 Och besjungas af barn, och barnbarns barn.

11

Och införas ännu som vänta med öppnande rummet
Att till sin hem mottaga den älskade
Som kan säga: "Bekänt är nu Vanslyshöjden
"Och frihetens seger pryder vår kind."

Helliga dag! evigt du skall i hjertans tryck
Lik norraens nordliga nord

Örnjagten.

Evigt den bogen skall levas i hörens ljus

Bland skogar och fjellar i högan nord
Fins många Jägares kojor,
De älska så ömt deras fosterjord;
Men tål ej slafviska bojor.
De lefva så sälla blott för sin jagt,
Och låtsa ej känna af söderns prakt.

De jaga i skogar och djupan dal,
Samt vid de forsande strömmar.
De känna i hjertat ej minsta qual;
Ty der blott kärleken ömmar;
För äran, och Kungen och deras Gud,
De lyssna så gerna uppå dess bud.

För äran och frihet de slåss med mod,
Och jaga fiendens skaror,
Först sedan mång ovän låg i sitt blod,

De sluta krigslökens faror
 Tre strömmar de bära i skölden blå,
 Den Fjerde de önska att rita få.

De jaga så gerna den stolta Örn
 Upp i de bergiga fjällen,
 Som sitter rätt ofta på klippans hörn
 Uti den tjusande qvällen.
 Men kommer en Jägar han flyger bort
 Och sväfvat i rymden en stund så kort.

Af hjertat de hata den Kungsöra stor;
 Ty uti försvundna tider
 Han ryckte ifrån dem en trogen bror,
 Som nu så grufveligt lider.
 Men hoppas att frälsas ur Örnens klor,
 Och vända tillbaka hem till sin Mor.

Men åter man Örnén i rymden ser;
 På sina mäktiga vingar
 Hans öga det blickar på Jägarn ner,
 Då han mot fjellena svingar,
 Att hvila sig litet på klippans hörn,
 Men Jägarn sig rustar att skjuta Örnén.

Han derför så varsamt i dalen går
 Upp i de skogiga fjellar,
 Hans öga det skådar hvar örnen står
 Utvid de brantaste hållar.

Han smyger så sakta på klippan opp,
 Men Örnen han sitter på högsta topp.

Hans vingar de hänga af trötthet ner,
 Der han på klipporna hvilat
 Hans öga ej Jägarn i bergen ser,
 Som uppåt skyndande ilar.

Han skådar nu Örnen på klippans höjd
 Ack! hjertat det klappar af glädjefröjd.

Han bössan till ögat nu lägger an,
 Det ser den tröttade Örnen;
 Men hinner ej flyga, ty skottet brann
 Och kulan träffade örnen,
 Men ändock han hastigt mot Östern drog,
 Och kretsar så sköna i rymden slog.

Men Jägarn han följer hans matta flygt,
 Bort i de ostliga länder;
 Der Örnen han hafver sitt näste bygt

Vid hafvets brusande stränder.
 Men innan han hinner sitt näste — Hör;
 Han störtar till Jägarns fötter och — Dör.

Med Örnens än varma och röda blod
 Han uppå skimrande skölden
 Nu ritar den *fjerde* och stolta flod *)
 Ut i den skarpaste kölden.
 Och utur hans fordom så starka klor,
 Nu Jägarn har räddat sin trogne Bror **).

*) Neva. **) Finland.

Vid vågens brusande strömmar,
 Men innan den himmel sin näst,
 Han störtar till jagars fötter och — där

Jägaresång.

Vid Neckens sång ströme den färd,
 Och brusande strömmars slingriga gång,
 Vid floden i skogen jag lekte,
 Jag sprang då ibland,
 Vid systerens hand,
 Och älskade moderen smekte.

Vid vågens svall
 Och Jagthornens glada muntrande skall,
 Då flydde från själen min smärta.
 Jag skickade då
 Till himmelen blå
 En bön är mitt innersta hjerta.

"Att blifva här;
 "Ty skogen jag har så innerligt kär,
 ("I skogen min moder mig födde.)
 "I den vill jag bli
 "En Jägare fri
 "I faran mitt hjerta ej blödde."

Så tänkte jag
 Ej hafvande fyllt min tolfte års dag;
 Men likväl jag önskade vara,
 Som Fader min var,
 En dugtiger karl,
 Ej fruktande Björnjägentens faraskall.

När solen röd
 Om morgonen uppstod då redan ljöd
 I skogen de klingande skallen
 Och djurena fly
 För fader mins bly,
 Men mången dock ligger nedfallen.

Nu döden har
 Val härjande tagit min ömme far;
 Men skatter jag hafver lätt ärfva
 I Tjäll't der jag bor,
 Med syster och mor,
 Med Jagten jag guld skall förvarfva.

Då Solen går
 Ned bakom de vilda skögarnes snår,
 Då tager jag på mig min börda,
 Och vänder hemåt
 Med Jagare ståt
 Med det jag af skogen kan skörda.

När stjernor då
 Sig spegla i klara vågornas blå,
 Då går jag med bössan till stranden
 Af brusande flod,
 Vid ekarne stod
 En flicka med blommor i handen.

Hon skyndar sig
 På skogarnes tysta ensliga stig
 Att söka sin lemnade hydda,
 Hon ser uppåt skyn
 Genom skogens bryn.
 Hon vill den så gerna beskydda.

Jag följde fort
 Och finner den sköna vid hyddans port
 Der väntad' en äldrig fader
 På dotteren sin
 Med leende min
 Hon hastar möt honom så gläder.

Jag kände snart
 Att lifvet är ödsligt och gruffligt bart
 Då mannen ej äger en maka,
 Som nämner hans namn
 Samt öppnar sin famn
 Och älskas af honom tillbaka.

Hon blef min brud
 Och derfor jag tackar hjertligen Gud,
 Som hafver mig visat den nåden,
 Som Man jag nu säll,
 Lefver i mitt tjäll,
 Och lemnar ej skogens områden.

En lifvande sista ord.

Den lifvande sista ordet som jag skrifte till min hustru den 17 Mars 1788.

Utan i minnet af min hustru den 17 Mars 1788.

TORIK

Är dig är jag kommen, till dig skall jag gå

Önskar jag dig i höjden

Stäcker jag dig och jag tror sigst denna

O Gud! tag ej bort denna höjden

Väl mycket jag fölar och ondt för jag fölar

Jag någon gång varit Hans fölar

Men jag mig har älskat och wäl för jag sport

Är Gud, som lytt upp min bögare

Mitt evighetsstäm på sig Christas där

Och Han min misgerning vill pålysa

Ej mera jag rödes att bidden är när

Kan se den förtäta all pålysa

När speget så blickar mig i ansigt
 Och ber mig att betrakta mig
 Som jag är, och som jag varit
 Och som jag vilja bli
 Och som jag vill bli
 Och som jag vill bli

En lifdömds sista ord.

En ting gör mig så glad: Jag kan icke tänka mig *grafren*,
 Utan i samma secund tänka mig *himmelen* ock.

TOLLIN.

Af Dig är jag kommen, till dig skall jag gå
 Barmhertige Fader i höjden:
 Så suckar min själ och jag tror visst derpå.
 O Gud! tag ej bort denna fröjden.

Val mycket jag felat och ondt har jag gjort,
 Jag mången gång brutit Hans lagar;
 Men jag mig har ångrat och *nåd* har jag sport
 Af Gud, som lyst upp mina dagar.

Mitt syndaregister på sig Christus bär
 Och Han min missgerning vill häfva.
 Ej mera jag rädes att döden är när,
 Kan se den förutan att bäfva.

Farväl Du mig ämnade upp,
 O gråt icke mer, jag besvar Dig,
 Ej rädde Du för att jag, då jag blef stor,
 Trädde in på en orätter stig.

Gråt icke min moder! Du gör mig så vek,
 Och kraft är för mig utaf nöden,
 Ty döden är dock en förfärliger lek,
 Och mod nog behöfves i döden.

Min broder! Min Syster! Tack för hvarje stund,
 Tillsamman med Eder jag varit.
 Ack tänken på mig blott nångång en secund,
 Se'n från denna jorden jag farit.

Nog råkas i himlen igen vi en gång,
 Om blott ni vill följa hans lära
 Der sitter vår fader och sjunger en sång,
 Den Högste till pris och till ära.

Och ni, som här omkring församlade stån
 Att skåda mitt hufvud nedfalla
 Ack! när J det skådat, förbättrade gån,
 Att för Eder Gud nederfalla.

Så är jag då färdig. Skarprättare kom
 Tag bilan, som herrligt der blänker.
 Men hugg nu blott säkert, jag ber Er derom
 Det hugget, som lifvet mig skänker.

Re'n himmelen öppnad och Christus jag ser,
 Jag kommer! Jag kommer! Min Fader.
 Skarprättare skynda och hugg, jag Er ber,
 Jag dör ju så nöjder och gläder.

Hat utaf kärlek.

Vilhelm en yngling den bäste på jorden
 Med ljusblåa ögon och gullgult hår
 Uppfödd bland furar i högaste norden
 För friheten hjertat i bröstet slår.
 Tidigt hans fader inprägla den läran:
 "Frihet och kärlek är bättre än äran."

- "Hvad är väl *ära* om frihet ej finnes?
 "Ett gyckel, som svinner likt röken opp,
 "Som folket ofta i döden ej minnes,
 "Om friheten lifvar dess malta hopp.
 "Hvad är väl *frihet* om kärlek försvinner?
 "Facklor af tvedragt och afund, som brinner."
 "Hvad är väl *kärlek* om slafvar vi voro?
 "Ett lifvande *hopp*, som eldar vårt mod.
 "Döfvar all smärta, och skingrar all oro,
 "Samt gifvande lust att gjuta vårt blod,
 "För våran frihet och icke förfära.
 "Kärlek och *mod* är den skönaste ära."

"Ej denna ära försvinner i griften,
 "Den slumrande lefver i sagan än
 "Och motstår så många händelsers skiften,
 "Den vandrar från fader till son och vän.
 "Kärlek och frihet är bättre tillsamman,
 "Än ära, som bildas af titel/flammän."

Vilhelm hvars hjerta för friheten lågar
 Så innerligt älskar en söderns mö
 Flickan hon honom dock rysligen plågar,
 Samt släcker och lifvar hans kärleksfrö.
 Flickan hon säger: "Du har ingen ära,
 "Derför, så kan jag ej namnet ditt bära."

Molnen då draga sig öfver hans panna
 Han skickar mot skyn en vemodig blick
 Han kan icke gå än måste han stanna.
 När tjusande flickan då skåda fick
 Vilhelms så dystra och lidande sinne.
 Genast vi henne ock leende finne.

Detta ock Vilhelm sitt mod återgifver
 Med leende blickar han skyndar hän
 Henne sin kärlek han lifligt beskriver,
 Samt beder henne blifva hans vän.
 Och frågar om hon vill blifva hans maka,
 Kärleken skall snart all ära försaka.

Flickan hon rynkar då ögonen svarta
 Och säger: "Jag vill icke se dig mer."
 Genast då tändes i bröstet hans smärta.
 Då vänligen straxt hon mot honom ler.
 På så sätt hon leker grymt med hans hjerta
 Gifvande honom båd' fröjder och smärta.

Qvinnor är falska, de vill gerna leka
 Med ynglingars hjertan i ungdoms år,
 Likasom ormen, de börja att smeka,
 Om de märka, att hans kärlek förgår,
 Visa sig ömma och vänligen milda
 Fast dessa känslor från hjertat är skilda.

Likasom ormen kan foglarne tjusa
 Och hindra dem att flyga bort sin kos.
 Qvinnan kan äfven att männerna rusa
 I öppnade famnen att ta en ros,
 Djefvulskt hon trycker dem då mot sitt hjerta.
 De känna först vällust, sedan blott smärta.

Derför o yngling, sök undfly hvar qvinna.
 I ungdomens år, ja ännu som barn
 Dagligt hon läter af erfarna spinna
 De finaste ränker, och Astrildsgarn.
 I hvilka de vilja männerna fånga,
 Lyckas dem också att få ganska många.

Derför o yngling, sök undfly hvar tärna,
 Liksom hon vöre ett tärande gift,
 "Det finnes ej *djur*, som önska så gerna,
 "Som qvinnorna (säger en gammal skrift)
 "Reta sin make, och störa hans lēfnad.
 "Äfven ur hemmet de jaga all trefnad *).

Sådan var äfven vår Vilhelms så kära,
 Hon släckte så ofta hans kärleks hopp
 Dermed hon sade: "Du har ingen ära,
 "Du står ej på årans brantaste topp."
 Blifver han sorgsen, hon förstår så herrligt
 Lifva hans kärlek, och småle förfärligt.

Vilhelm den ädle han skådar sin flicka
 Med kärlekens ädla och rena blick.
 I hennes hjerta han kan icke blicka,
 Sådant förtroende han aldrig fick.
 Tror hennes tankar är likaså fromma
 Såsom det synes på kindernas blomma.

Nämner han kärlek då blifva de röda,
 Ej oskuld det är, som färgar dem så,
 Ej är det blygsel för *orden*, som glöda,

*) Ingen regel utan undantag.

Nej! det är blygsel att höra dem gå
 Öfver dens läppar, som hafyer ej ära
 Eller nå'n rikdom att samma begära

Vilhelm han vandrar så sorgsen i hjertat
 En stjerneklar afton i ekars skog,

Intet dock hade så mycket än smärtat
 Hans ömmande hjerta, se'n fadren dog
 Som att hans flicka ej kärlek vill svära,
 För det han hade ej rikdom och ära.

Vinden den susar så sakta i träden,
 Och stjernörna blicka så vänligt ned,

Tysta nu äro småfoglarnes quäden
 Blott Nektergal'n sjunger om ro och fred
 Vilhelm han tycker det hviskar i skogen:
 Utgjut din smärta, jag är dig förtrogen.

Äfven Charlotta spatserar i qvällen
 I lummiga ekarnes stolta lund
 Söker derstädes de ljusaste ställen,
 För att få hvila i gräset en stund
 Hastigt hon går mellan trädenas stammar
 Rosor af skönhet på kinderna flammara

Lockiga håret det fladdrar för vinden
 Hon skyndande går mellan skogens träd
 Zephiren svalkar mildt rosendekinden
 En silkesshavl hvilar på axeln späd.

Månan bak bergen nu tröttnad sig sänker,
 Stjernor dock tusen på himlen an blänker.

Bäst, som hon vandrar i gräset det gröna
 En fräsande Huggorm bet hennes fot,
 I gräset tillbaka störtar den sköna
 Uppgifvande smärtans rysliga rop.
 Döden sin bleknad i ansigtet sprider,
 Dragen förvridas: o! rysligt hon lider.

Vilhelm han hör det grufliga skriket
 Och känner igen sin älskades röst.
 Hastigt han springer och faller på liket.
 Dock ännu så sakta flämtar dess bröst.
 Hon suckar så matt: En orm mig har bitet
 "Ack! redan mitt hjerta är sönderslitet."

Vilhelm han flyttar Charlotta från snåret
 Der ormen hörs fräsande ligga än,
 Söker och finner det svullnade såret,
 Som giftiga ormen gifvit hans vän,
 Hon suckar, det lifvar fallande modet,
 Han suger nu ut det skadade blodet.

Charlotte uppslår nu ögonen starta, b
 Hon *lindring* kände i plågornas qual. d
 Wilhelm han sugat in gift i sitt hjerta
 Men aktar det ej, inom hjertats sal
 Känner han glädje: Han tror sig ha räddat
 Denne, som fördöm blott honom har hädat.

Bleknad'n på kinden re'n syntes försvinnat
 Men ögat är glasad, och blicken matt,
 Giftet, som elden i blodet tycks brinna,
 Som glödande bränder kring hjertat sätt.
 Åter nu plågan angriper den sköna
 Hon maktlös faller i gräset det gröna.

Hvar är nu qvinnan som fördom förtjust?
 Se! kinderna är hvita, som snö, O
 Ögat är brustet, som fördom blott tjust,
 I ungdomens vår hon tänkte ej dö, O
 Hvar är den ära, som fördom så glödde
 Borta, försvunnen, nu hjertat blott blödde.

Rysligt hon börjar af plågan nu yrta
 Och krampaktigt knyta händerna små:
 "Himmel! hvar är jag? O! Wilhelm du dyra
 "Du dödar mig, plåga mig icke så.
 "Ser du mitt hjerta dig ensamt tillhörer,
 "Wilhelm, o Wilhelm, du ännu ej hörer."

"Ser du ej bröllopets gäster de komma!
 "Och bruden hon ligger så kall och blek,
 "Skynda dig Vilhelm! o! gif mig en blomma,
 "O! redan de börjat sin bröllopslek,
 "Hör du musiken ack! se hur de dansar!
 "Skynda dig Vilhelm, och bind åt mig kransar."

"Vilhelm ack Vilhelm, kom låtom oss hasta.
 "Med tindrande facklor och gyllne bloss!
 "Bröllopets gäster i skogen sig kasta,
 "Och ropa på bruden. De ropa oss,
 "Hör du ej Vilhelm hur namnen de ljuda
 "I skogen, Vilhelm till bröllops de bjuda."

"Passar min klädning ack Vilhelm o: svara
 "O lockarne hänga oredigt ner,
 "Så skall ej bruden till Vilhelm få vara,
 "O himmelske Gud! du ej en gång ler!
 "Vilhelm! din Lotta nu kärlek skall svära,
 "Hon älskar blott dig, och hatar all ära."

Utmattad ligger hon mällös och röligt,
 Men ögonen likna en öppnad grift,
 Hvar i en stjärna syns blinka förtroligt,
 Men Vilhelm har sugat ut örmens gift,
 Lindring hon kände nu uti sitt hjerta,
 Svunnen var giftets så tarande smärta.

Tacksam var blicken på Vilhelm hon fäste,
 "Du räddat mitt lif" på ögonen stod hon,
 Blodet i ådrorna ännu dock jäste,
 Ty glödaade var hennes unga blod.
 Stödd emot Vilhelm hon hemåt nu vandra,
 De talte ej många ord med hvarandra.

Vilhelm han känner att blodet nu rinner,
 Mot hufvudet, våldsamt. Pannan blir varm.
 Benena vackla. Dock lyckligt han hinner
 Charlottas hem. Häftigt flämtar hans barm.
 Kring hjertat kännes en brinnande plåga,
 Af skadade blodets giftiga låga.

Dagan försvunno, nu friska var båda,
 Och ögonen brunno af lefnadsfröjd.
 Åter på kinden man rosor fick skåda,
 Charlotta hon var nu munter och nöjd.
 Redan hon hade, som kvinnorna plåga,
 Förglömdt att Vilhelm nu henne skall åga.

En gång då Vilhelm uttydde för henne,
 Hur innerligt hjertat för henne slog,
 I stället att då, som fordom de tvunnit,
 Ögonen rynkades, hon vänligt log,
 Hviska så saka: "Ack Vilhelm min kära,
 "Endast du hade den ringaste ära."

"Gerna jag skulle då blifva din maka,
 "Och hjertligen älska dig, o! min vän,
 "Men nu jag måste dock blifva tillbaka,
 "Men Gudskelof försent är det ej än,
 "Skynda ack skynda och skaffa dig ära
 "Vid altar't skall jag dig trohet då svära."

"Tag denna blomman, du äger mitt hjerta,
 "Men nu jag vågar ej skåda dig mer,
 "Fastän det är mig den bittraste smärta."
 Hon ger honom blomman springer och ler
 Men ej med fastmöns så leende blickar
 Nej djefvulsblick efter honom hon skickar.

Blomman han trampar under sina fötter,
 Hans lågande kärlek bytes i hat.
 Hatet det rycker upp kärlekens rötter,
 Och ögonen stråla af hämndefullt hat.
 Tankfull han stadnar i stolta eksalen,
 Hatet dock drifver ur hjertat bort qvalen.

"Darra o qvinnal du retat min låga,"
 Utropade Vilhelm: "Jag heligt svar,
 "Att djefvulskt jag skall dig rysligen plåga,
 "Dig, som jag fordom har hafvit så kär,
 "Jag långsamt skall drypa gift i ditt hjerta."
 "Ha! du skall känna en helvetisk smärta."

"Då jag dig räddat från ormar och döden,

"Med största fara att blifva dess rof,

"Lofvad' du, *så länge* du var i nöden

"Mig kärlek och trohet. O! qvinno bof:

"Darra ack darra! du djefvulska qvinna

"Blodig och säker skall hämnaden dig hinna."

"Darra Charlotta! ty se mina armar

"Är seniga nog att taga ditt lif,

"Tro ej att Vilhelm sig mera förbarmar

"Nej redan han höjt sin hvässade knif.

"För mina fötter, om nåd skall du bedja,

"Ha! denna synen mitt hjerta skall glädja."

Vilhelm han sitter så dyster till sinnes

Med ögonen spända mot hennes hem.

Ej mera ömhetens känslor nu finnes

Hans flammande hat har bortdrifvet dem.

Endast för hämnaden nu klappar hans hjerta

Derfrån har flyktat all kärlekens smärta.

Dagen förlider, än är han i skogen,

Och stjernornas blickar se honom där

Månan hon kommer och blir hans förtrogen,

Hon skådar hans hjertas dolda begär

Ur själ och hjerta blott hämnaden nu strålar

Hatet sin blekhet i ansigtet målar.

Djupt i hans panna är ögat begrafvet
 Och gullgula håret fladdrar för vind,
 Friden i hjertat är kastad i hafvet,
 Och rosornas purpur flytt från hans kind,
 Djupaste rynkor på pannan ock hvilat,
 Öfver hans läppar ett leende ilar.

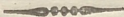
Med armar i kors öfver bröstet han lyssnar
 På Nektergal'ns klara herrliga sång
 Hastigt dock foglen nu sängen sin tystnar
 Ty i lunden hörs en människas gång,
 Vilhelm han känner i natten den sköna,
 Nu skall han henne för allting belöna.

Då hon ser Vilhelm så sorgsen i hågen
 Hon smilande vandrar mot honom hän
 Utur hans ögon då gnistrar hämndslågen,
 Och stöter nu knifven i barm på den,
 Som länge har lekt så grymt med hans lycka,
 Knifven i hjertat han djupt skall intrycka.

Blodet det strömmar ur sårade bröstet
 Och rykande sudlar hans kläder ned
 Ögat är brustet, och borta är rösten
 Gud vet om själen den hvilat i fred.
 Vilhelm han ryser: men gladt är hans hjerta
 Det är nu friadt från hämdehats smärta.

Nu då han skådar de bleknade dragen
Af Charlott, hans förr så älskade mö.
Då slår hans hjerta af kärlek betagen
Han vill icke lefva: Han måste dö.
Med dyra bördan han vandrar i qvällen
Till de ej så långt bort liggande fjellen.

Der går han upp på den brantaste klippa
Och lägger på marken så tyst sin mö.
Sätter i handen på henne en sippa.
Inunder höres en brusande sjö.
Famnande henne han störtar i grafven
Blodröd ock månan nu nedgick i hafven.

In då han skådar de blakande dragen

At Gudsloft hans förr så slakade mæ.

Då står hans hjerta af kärlek betagen

Han vill icke lösa: Han måste dö.

Med dyra bördan han vandrar i dvalan

Till de ej så långt bort liggande ställen.

Der går han upp på den brantaste klippa

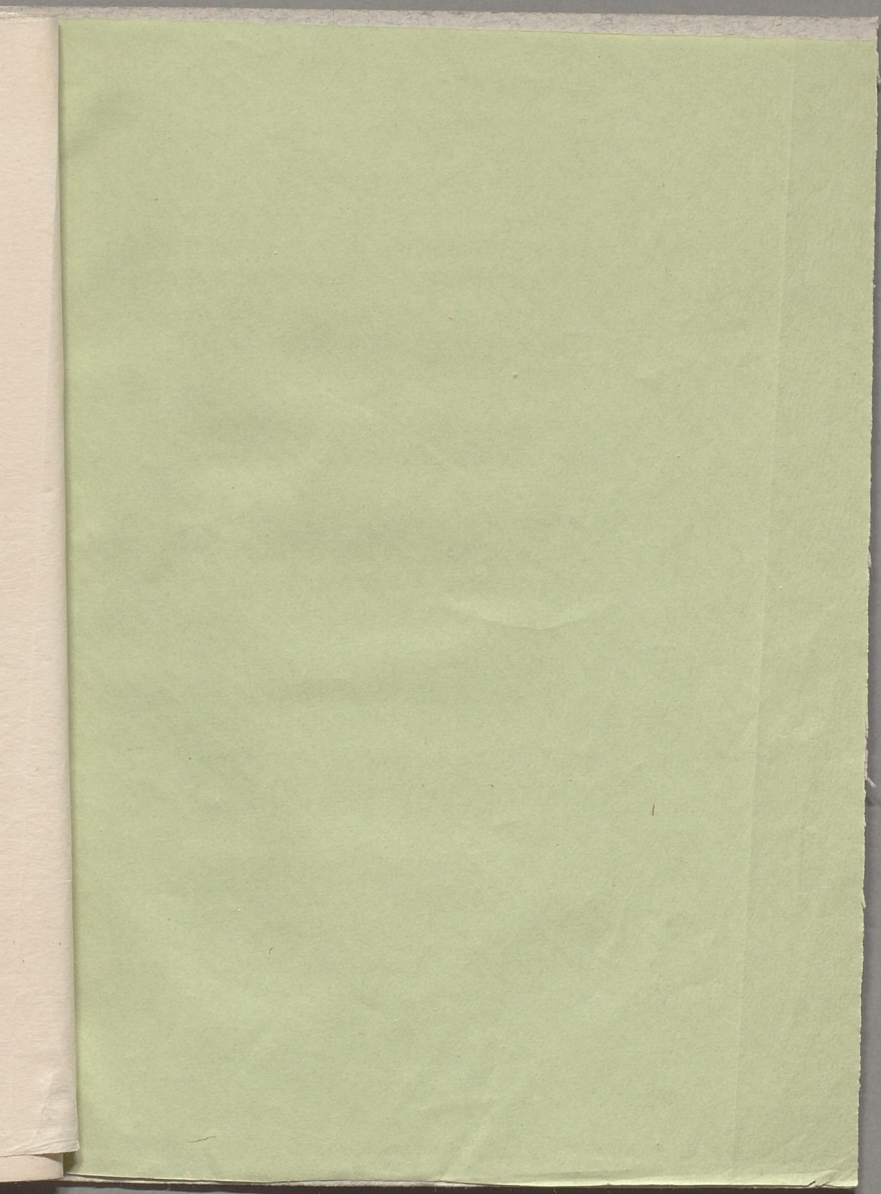
Och lägger på marken så tytt sin mæ.

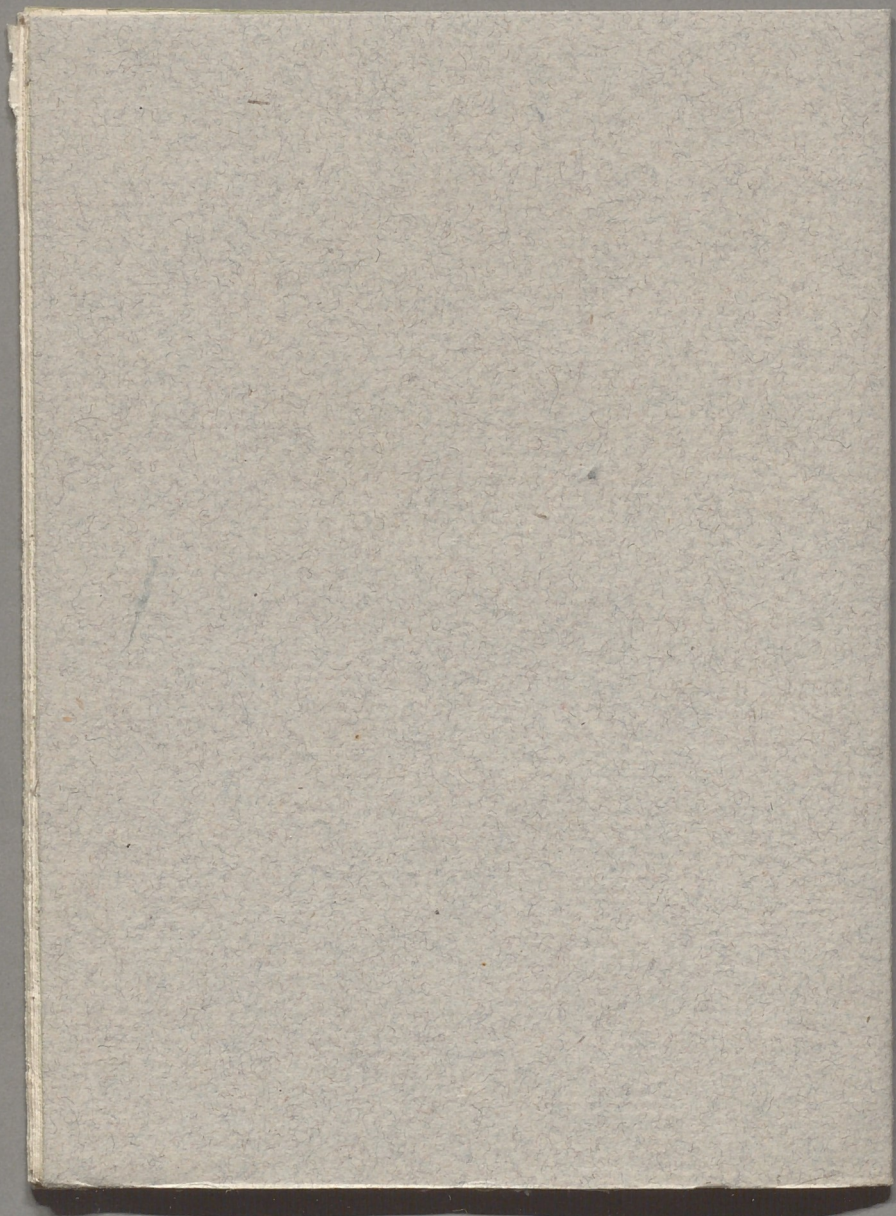
Sätter i handen på henne en sipps.

Landet hörs en bruvande sjo.

Förmånade henne han störtar i graven

Blodstet ock mgnast nu nedlick i hafven.

www.books2ebooks.eu